

Kunstenaar van de maand februari: Marjorie Slooff

Toen ik (op mijn 40ste) toelating deed voor de kunstacademie stond er tussen al mijn maaksels een kaars die door de zon was gesmolten tot een omgebogen ronde vorm. Er werd mij gevraagd waarom ik ervoor gekozen had om die kaars bij mijn werk te zetten..... Ik stond toen met mijn mond vol tanden.

Maar er was wel degelijk een reden. Alles wat kan smelten en weer kan stollen fascineert mij. De hele academietijd lang werkte ik met kaarsvet. Later werden dat metalen en nog later glas.

De was die ik smolt had ik nog over uit de tijd dat ik een eigen praktijk had als fysiotherapeute. Weet je nog: na de massage bij de fysio kreeg je een warme plak paraffine op je pijnlijke lichaamsdeel. Dat waren nog eens tijden.

Ik goot platen was en vormde die om menselijke lichaamsdelen en kleurde ze zodanig, dat het heel vlezig werd. In mijn werk is de invloed van mijn anatomische kennis

altijd zichtbaar gebleven. Ook het spelen met beweging, al is het maar de suggestie daarvan. Dit heeft waarschijnlijk met mijn eerste opleiding tot fysiotherapeut te maken.

Ik zette mijn fascinatie voor smelten en gieten voort met het gieten in lood en later, na de academie, in brons. Dat bleek andere koek.

Bij kunstenaarscentrum de Olifant in Nijmegen leerde ik brons gieten en mallen maken. Samen met andere kunstenaars was modellen invormen, uitstoken en gieten. Heerlijk om te doen. Ik liet het brons graag de vorm aannemen van rauwe ongepolijste natuurlijke materialen. Ik gebruikte bijvoorbeeld papier of hout als model. En ik werd opgeleid tot de eerste

vrouwelijke gieter van de Olifant.

Maar er ontbrak iets. Het brons was mij te zwaar en te somber. Ik werd er niet blij van.

Ik wist al dat ik erg van transparantie hield, van materialen waar je doorheen kunt kijken, waar het licht doorheen valt. En ook van transparantie op andere gebieden, zoals communicatie. Hierover later meer. Ik doe graag onderzoek naar materialen en de beste manier om die materialen om te zetten in een vorm. Vaak was dit niet de gemakkelijkste manier. Polyester gieten was een methode om de rauwe natuurlijke vormen van mijn werk een mooie gladde huid te geven en de ruwe structuur toch zichtbaar te houden. Wat een magie ontstond er door de breking van het licht door oneindig veel luchtbelletjes. 'Ovaria' was geboren. Het werk reisde rond in heel wat exposities en zijn uiteindelijk allemaal verkocht.

Maar de geur en de chemie van polyester stonden me tegen en ik ontdekte glas. Eerst een cursus glas-fusing, en later glas-casting. De techniek van casting lijkt op die van brons gieten, alleen is glas als materiaal veel gecompliceerder. Het gieten van glas in een mal van silicium, chamotte en gravel, is een traag proces. Glas gedraagt zich als een soort stroop wanneer het gesmolten is.

De uitdaging om 3 dimensionale beelden te maken met een mooie huid, maar zonder gietfouten is groot. En ik moet eerlijk zeggen dat ik er nog lang niet ben. Het gaat vaak mis en het proces is tijd rovend en duur.

Maar dat vind ik niet erg, want glas heeft mij als materiaal helemaal in haar greep. De kleuren, de transparantie, en de uitdaging die het biedt om het goed te verwerken. Naast een creatief idee is voor glas casting en fusing een veel techniek en ervaring nodig. Het stoken van de oven, het maken van een goede

mal, de breekbaarheid gecombineerd met mijn neiging om altijd op de grens te gaan zitten van wèl en wat nèt niet kan.....het blijft leuk en fascinerend !

Ik las ergens : glas is gestolde chaos. Dat vind ik leuk, omdat het op allerlei vlakken resoneert met wat ik fijn en belangrijk vind.

Als ik reflecteer op het leven dat ik leef en terugkijk hoe ik mijn keuzes heb gemaakt, dan is het een zeer gevarieerd en wat rommelig verhaal. Chaos dus. Keuzes maken en die dan in het leven echt uitvoeren met hart en ziel: dat is wat ik belangrijk vind. Daarvoor is wel uithoudingsvermogen en kracht nodig. Gelukkig ben ik geboren met een goede dosis power, koppigheid en zachtheid.

Als kind kreeg ik van mijn vader een blokje zacht populierenhout en een goed mesje. Blijkbaar zag hij dat mijn interesse daar lag. Ik was altijd aan het bouwen, knutselen en verdween graag in mijn kamer om daar te knutselen mooie vormen te verzinnen en te bouwen.

Toen ik op mijn 17e aangaf dat ik wel naar de kunstacademie wilde kreeg is een flinke weerstand van mijn ouders. Dus het werd fysiotherapie maar

tijdens die opleiding deed ik al voor de eerste keer toelating bij de academie in Arnhem. Achteraf ben ik heel blij dat ik toen niet werd aangenomen, want ik stond toen niet sterk genoeg in mijn schoenen. De tweede poging, na een carrière en 4 kinderen, was echt een beter plan. Op de academie had ik een heerlijke tijd. Ik had mijn praktijk fysiotherapie verkocht en hoefde alleen maar (!) Voor 4 kinderen te zorgen en naar school te gaan. Ik genoot van alle inspiratie en de ontplooiing van mijn vaardigheden. Heel snel al ging ik exposeren. Meedoen aan kunstprojecten en als 'artist in residence' in het Artoll te Bedburg-Hau.

Na de academie ging ik in Nijmegen wonen, les geven aan de Lindenberg en later bij de personeel vereniging van het UMC. Ook ging ik weer werken als manueel therapeut. En er volgden heel wat exposities, atelierplekken en mooie projecten. De kunst liet mij niet meer los. Ik speel graag met ruimte en vormen, om die met elkaar te laten resoneren met de omgeving waarin zij geplaatst zijn, soms lopen mijn werk en de omgeving ook in

elkaar over.

Ook ging ik steeds meer genieten van de dans: het dansen verbinden met mijn lichaam. Veel van mijn beelden gaan daar ook over. Een ander deel van mijn beelden gaat over groei, persoonlijke groei. Waarschijnlijk een spiegel voor mijn eigen leven. Ik ben erin geslaagd veel van mijn dromen waar te maken en ben daar heel blij mee.

Ik woonde 60 jaar in Nederland, rondom Nijmegen. Ik woonde in woongroepen of alleen.

Had 20 jaar lang een gezin met 4 kinderen. Rond mijn 50e merkte ik dat ik het anders wilde gaan doen. Leven met minder, qua materie en qua geld. Wilde meer delen met anderen. Ik ontdekte het community leven en de uitdagingen daarvan. Het samenleven met anderen op een plek waar je met zijn allen de zorg draagt voor huis, tuin en keuken. Maar waar ook de gemeenschappelijke doelstellingen van de community of het bedrijf heel wat vraagt en geeft.

Ik gaf banen op, verhuurde mijn huis en ging wonen in een pipokar. Een woonoppervlakte van 9 m² zonder stromend water. Maar wel een community huis met fijne mensen die soortgelijke keuzes maken.

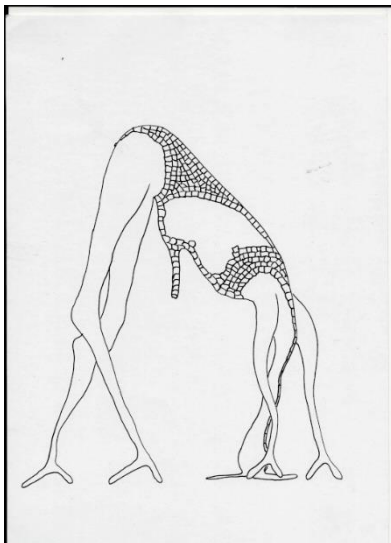
Hoe het de wereld vergaat begint steeds belangrijker te worden voor mij. In mijn eigen kleine leven ben ik zo zorgvuldig en milieubewust als mogelijk. Ik eet geen vlees en vis meer, koop zoveel mogelijk biologische producten en probeer mijn footprint klein te houden.

Het bevalt mij goed. De keuze om zo te leven maakt dat de kunst een beetje op een tweede plaats

is gekomen. Maar waar ik ook woon, ik bouw altijd een atelier en geniet ervan om 'te maken'.

Ook geef ik altijd les, want het is heerlijk om mijn kennis te delen met anderen die óók geïnteresseerd zijn in de manieren waarop je beelden kunt maken en hoe je een mooi idee kunt helpen ontstaan.

Het afgelopen jaar verwezenlijkte ik mijn droom om niet alleen heel eenvoudig te leven, maar dit ook nog eens te doen in een land waar de natuur adembenemend is, waar de mensen zo zacht en tegelijk scherp zijn. Ik vond een plek in Portugal, in een community waar ik van harte welkom was. Daar ben ik op het moment druk met het bouwen van een 'tiny house'. Ik reis 4 keer per jaar naar Nederland en geniet de rest van de tijd van het samen leven met vrije zielen, creatieve geesten in een prachtige natuur.

Daarmee, en ook dankzij Covid veranderde mijn carrière in de Kunst. Tijdens de academie-tijd ging ik al meedoen aan projecten en exposities en ging daar alle jaren mee door. Nu is dat toch wel wat rustiger geworden. Dus ik ben blij met initiatieven, zoals die van het Kunstcollectief Gelderse Poort. Het Kunstcollectief heet mij elk jaar weer welkom, ook al woon ik niet meer dicht in de buurt.

In april ga ik exposeren in de kapel van de Rafter in Ubbergen. Er komt volop nieuw werk aan, dus ik nodig graag iedereen uit om te komen kijken.

April 2022: expositie in de Kapel van de Rafter te Ubbergen.

<https://www.marjorieslooff.nl/>